

تأثیر بازخورد خود کنترل، آزمونگر کنترل و جفت شده بر یادگیری مهارت پرتاب دارت کودکان بیش فعال/نقص توجه

محسن شهریاری^۱، مجید حمدانی^۲، سمیه بازوند^۳، سیده ناهید شتاب بوشهری^۴

^۱ کارشناسی ارشد، دانشکده تربیت بدنی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران *

^۲ استادیار، گروه علوم تربیتی، دانشگاه فرهنگیان تهران، تهران، ایران

^۳ کارشناسی ارشد، دانشکده تربیت بدنی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران

^۴ دانشیار، دانشکده تربیت بدنی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران

چکیده

هدف از پژوهش حاضر، مطالعه تأثیر بازخورد خودکنترلی، آزمونگرکنترلی و جفت شده بر یادگیری تکلیفی پرتابی دارت در کودکان ۸-۱۱ ساله مبتلا به اختلالات طیف بیش فعال/نقص توجه شهرستان اهواز بود. نمونه آماری پژوهش شامل ۴۰ کودک بود که به صورت تصادفی ساده در چهار گروه بازخورد خودکنترلی، آزمونگر کنترلی، جفت شده و کنترل قرار گرفته و به تمرین مهارت پرتاب دارت با دست برتر در ۶ جلسه و هر جلسه ۲ دسته کوشش ۱۰ تایی در مرحله اکتساب پرداختند. پس از ۲۴ ساعت، آزمودنی ها در آزمون یادداری که شامل ۱۰ کوششی بدون بازخورد بود، شرکت کردند سپس در شرایطی متفاوت در مرحله انتقال که شامل یک دسته ۱۰ کوششی بدون بازخورد بود، شرکت نمودند. تجزیه و تحلیل داده ها از طریق آزمون تحلیل واریانس با اندازه گیری های مکرر نشان داد که در تمامی مراحل یادگیری گروه بازخورد خودکنترل عملکرد بهتری نسبت به سه گروه دیگر داشته و تفاوت مابین گروه خودکنترلی با گروه های دیگر معنادار بود ($P < 0.05$). این یافته ها تأیید مجددی بر این نکته می باشد که ارائه بازخورد به صورت خودکنترلی حتی در کودکان با اختلالات ژنتیکی در فرایند یادگیری و افزایش انگیزش و اعتماد به نفس در یادگیرنده برای یادگیری سودمند می باشد.

واژه های کلیدی: بازخورد خودکنترلی، بازخورد جفت شده، بیش فعال/نقص توجه، یادداری، یادگیری